

Царь Симеонъ следѣше отъ една височина вървежа на боя.

Но смѣсиха се скоро българи съ ромей, та нищо не се различаваше. Побѣснѣли коне дигаха прахъ, ранени бранници падаха отъ седлата, дрънчеше разкъсана броня, звънтѣха мечове, и цѣлото бойно поле се изгуби въ буря отъ стремителни движения на врагове и свои.

И царьтъ възседна конь, та се понесе напредъ.

А разбраха враговетъ, че саминъ царьтъ иде, та го срещнаха отдалеко съ насочени копия.

Младъ арменецъ — пѣргавъ и сухъ — метна мечъ по него. Ала царьтъ изви конь, та желѣзото падна и се впи въ земята. И после самъ завъртѣ мечъ да го фрасне.

Ала хитъръ бѣ арменецътъ; изви се назадъ и легна цѣлъ на коня. И впи се мечътъ въ медната му броня, що пазѣше главата на пѣстрия конь.

И разклати царь Симеонъ съ ловка ржка тежкия мечъ, ала не можа да го измъкне: медната китка бѣ разцепена — и мечътъ бѣ затъналъ въ черепната костъ.

И потъ изби челото на царя.

А младежътъ изтегли втори пжтъ мечъ, та го завъртѣ — да замѣри Симеона. Ала силно бѣ движението, та въ мига коньтъ не можа да понесе болката въ разцепения си лобъ, тръшна конника, повлѣче го — и отъ болка заби глава въ земята съ бѣсно цвилене.

Симеонъ се огледа.

И видѣ се саминъ срѣдъ бойното поле.

. . . Отлетѣли бѣха напредъ българитъ, а враговетъ се спасяваха съ бѣгъ къмъ престолния градъ.

И спрѣ царьтъ саминъ срѣдъ труповетъ, — да огледа земята, дето бѣ станалъ лютиятъ бой.

И навжси чело.

Сбра вежди.

А после полетѣ съ коня си напредъ.

* * *

На другия день Византия, пѣстроцветниятъ бисеръ на ромейтъ, видѣ български войски.

И обсади Симеонъ града отъ североизточнитъ двери на Анастасиевата стена, наречени Влахерни — до Златния Рогъ.

Можеха да се сношаватъ само по море. Голѣмитъ пълчища на василевса, сбрани въ тесалско, трѣбваше да бждатъ пренесени на кораби. А дотогава отсамната половина отъ града не би удържала напоръ — и би паднала въ български ржце.

Сбра се тогава Синглетътъ *) на Византия, та поиска миръ.

Патриархъ Николай Мистикъ, главенъ довѣренникъ на Синглета, прати на Симеона дълго послание. И молѣше го съ хитра речъ — зарадъ

Синглетъ — държавенъ съветъ.